

Viering 6 juli 2025 14e zondag door het jaar

Begroeting en openingswoord

We zijn hier bijeen in de naam van + de Vader, de Zoon en H. Geest.

U hebt wellicht de lange rode linten gezien in de kerk en op het kerkplein. En u weet waarschijnlijk ook dat deze dagen de namen van alle slachtoffers in Gaza en van de aanslag in Israël voorgelezen worden. Stukken lint zijn aan elkaar geknoopt, voor elk verloren mensenleven een lint. Het is een daad van medemenselijkheid, sober, stil en daardoor juist indringend.

Dat staat wat in contrast met de vakantietijd die dichterbij komt. Dat is een tijd van uitgelatenheid. Een tijd waarin we onze reistas inpakken, van alles regelen en vastleggen waar we heen gaan en wat we allemaal willen doen en zien. En of je nu 2 of 3 dagen weggaat of 2 of 3 weken, we zijn geneigd om niet te veel aan het toeval over te laten. Vandaag horen we dat 72 leerlingen op weg gaan, niet om hun eigen bestemming te kiezen, maar om gehoor geven aan de opdracht van Jezus. Hij vraagt hen om te gaan naar plaatsen waarheen Hijzelf van plan was te gaan. En dan weten we dat ze op weg gaan als zijn plaatsvervaarders. Hun ogen, oren, handen en voeten zullen in dienst staan van een grotere werkelijkheid dan die van hun eigen verlangens.

Laten we ons samen klaar maken om aanwezig te zijn in deze viering. Onze eigen dagelijkse verlangens even te laten voor wat ze zijn. Bereiden we ons in stilte voor op een ontmoeting met elkaar en met die grotere werkelijkheid.

Overweging *Jesaja 66: 10- 14c, Lucas: 10, 1-9*

Ik lees een aantal termen uit de NOS app van een willekeurige dag: razendsnelle ontwikkeling, stormachtige groei, volledig ingestort, het bulldozert door, vele miljoenen mensen, hypermoderne wapens, meest onbetrouwbare informatie, in rap tempo, ergste rampscenario, strengste asielwetten ooit.

Het is grote taal, met grote beelden. En natuurlijk, het is journalistieke of politieke taal. Maar het geeft ook de tijd weer waarin we ons bevinden. Het lijkt een tijd te zijn van superlatieven, van veel en van snel en van hard. We worden er mee geconfronteerd en we voelen ons daarbij niet zelden machteloos. Soms zijn superlatieven ook hard nodig, bijvoorbeeld om zo massaal mogelijk te demonstreren tegen onophoudelijke geweld.

In de eerste lezing, uit Jesaja, wordt ook met grote taal en grote beelden getekend. De lezing gaat over de periode ná de grote Babylonische ballingschap. De inwoners die uit de

ballingschap terugkeren hebben het zwaar. Zekerheden zijn er niet meer en puinhopen moeten hersteld worden. De beelden gaan hier echter niet over machteloosheid, maar over de troostende zorg van God.

Jesaja verkondigt dat de nieuwe stad zal zijn als een voedende en troostende moeder voor al haar inwoners. *Aan haar vertroostende moederborst zullen jullie drinken en verzadigd worden, haar rijke, volle borsten zullen je zogen en verkwikken. Want, zo spreekt de Heer: Ik laat de vrede als een rivier naar haar toe stromen, en jullie zullen ervan drinken.* Er zal een nieuwe periode komen, van vrede en herstel. God geeft houvast. Hij is het die vrede brengt en doet opbloeien. Hoe graag zouden we dit visioen ook nu horen en werkelijkheid zien worden. Want de hartverscheurende beelden uit delen van onze wereld kunnen we eigenlijk maar nauwelijks aan.

Ook in Lucas gaat het over de zorg van God voor de mensen, doordat leerlingen door Jezus worden uitgezonden. Waar Jesaja grote taal en beelden gebruikt, gebruikt Lucas alledaagse beelden. Alledaags, maar niet minder voelbaar en indringend. Er worden 72 leerlingen gezonden. Een getal dat mogelijk iets universeels, iets alomvattends aangeeft. Het is onbekend wie het zijn, onbekend hoe oud, geen huis of stad wordt genoemd. Iedereen kan het zijn, elke plaats is mogelijk. Gewone mensen die de huizen binnengaan om Gods vrede te brengen. Wij kunnen het zijn.

Ze worden op weg gestuurd zonder geld, reistas of schoeisel, en mogen niemand groeten. We kunnen het ons nauwelijks voorstellen. Zouden wij daartoe in staat zijn? Ergens weten we dat de niet geplande bestemming of ontmoeting vaak de meeste indruk maakt. Maar voor de leerlingen is het ook een riskante onderneming (Ik zend u als lammeren onder de wolven). Wat wil Jezus daarmee zeggen?

Om leerling van Jezus te zijn, moet je eigen successen en beslommeringen achter je laten. Eigen zekerheden en verlangens opzij durven zetten. Dan kun je je openstellen voor wat je tegenkomt, en eten en drinken wat aangeboden wordt. Dan kun je de ander zien in wie hij is, en verlichten waar dat nodig is. Dan kun je een boodschapper van vrede zijn. En als je boodschap geen weerklank vindt, ga verder, maar behoud de vrede in je hart.

Je zou denken dat de opdracht van Jezus is om zoveel mogelijk huizen langs te gaan. Maar nee, we horen om dat juist niet te doen: *Ga niet van deur tot deur.* In deze tijd zou je vaak het tegenovergestelde verwachten: met zo veel mogelijk mensen op zoveel mogelijk plaatsen de stem van vrede laten horen.

Maar het gaat niet altijd om zoveel en zo hard mogelijk. Het gaat er wel om dat de vredesopdracht zo oprecht mogelijk is. Wees daar waar de vrede gedeeld wordt, daar waar

het goede zich kan vermeerderen. Dat hoeft niet in een rap tempo, stormachtig, als een bulldozer. Het kan in stilte, ingehouden en juist daardoor overweldigend.

Het zijn indringende beelden. Het Rijk Gods dat in onze nabijheid is, dat is niet een beeld dat verontrust of machteloos maakt. Het is goed nieuws. Laat het ons troost en houvast bieden.